

Sygn. akt I C 2797/22

Uzasadnienie wyroku z dnia 26 maja 2023 r.

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w pozwie wniesionym w dniu 20 kwietnia 2021 r. (data nadania przesyłki pocztowej) żądała zasądzenia od pozwanej (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2.205,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 10 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że objęta żądaniem pozwu wierzytelność nabyta została przez powódkę od kredytobiorcy A. S. w drodze cesji wierzytelności pieniężnych wynikających z zawartej w dniu 11 września 2017 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a kredytobiorcą – konsumentem umowy pożyczki nr (...). Jako materialno-prawną podstawę roszczenia powódka wskazała art. 45 w zw. z art. 30 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, podnosząc, że dochodzone pozwem roszczenie jest wynikiem ze skorzystania przez kredytobiorcę z instytucji sankcji kredytu darmowego.

(pozew – k. 2-4)

W dniu 27 kwietnia 2021 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił w całości żądanie powódki (sygn. akt II Nc 5532/21).

(nakaz zapłaty – k. 36)

Pozwana (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniosła skutecznie sprzeciw od wskazanego nakazu zapłaty, w którym żądała oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podniosła brak legitymacji (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. względem roszczenia objętego pozwem oraz wywodziła niespełnienie przesłanek, które przemawiałyby za zastosowaniem sankcji kredytu darmowego, upływ terminu do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, a ponadto zarzuciła nieudowodnienie roszczenia co do wysokości.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 39-45)

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2022 r., sygn. akt I C 2545/21, Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. oddalił powództwo oraz zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 917,00 zł tytułem kosztów procesu. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. nie przysługiwała legitymacja względem roszczenia o zwrot prowizji za udzielenie kredytu oraz odsetek kapitałowych, przyjmującego za podstawę art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. W ocenie Sądu umowa przelewu wierzytelności z umowy kredytu konsumenckiego okazała się nieważna ze względu na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego, bowiem cena sprzedaży wierzytelności stanowiła jedynie 207,00 zł i odpowiadała tylko 9,39% wartości zbywanej wierzytelności objętej żądaniem pozwu.

(wyrok – k. 104, uzasadnienie – k. 110)

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. wniosła apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości.

(apelacja – k. 114-117)

Wyrokiem z dnia 19 września 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie na skutek apelacji strony powodowej od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 16 lutego 2022 r., sygn. akt I C 2545/21, uchylił zaskarżony

wyrok w całości i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania (sygn. akt V Ca 2285/22). Sąd Okręgowy wskazał, że umowa przelewu wierzytelności nie jest nieważna, bowiem samo ustalenie ceny cesji na kwotę 209,00 zł, odpowiadającej jedynie 9,39% wartości zbywanej wierzytelności nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

(wyrok – k. 134, uzasadnienie – k. 136-137)

Za podstawę wyroku Sąd Rejonowy przyjął następujące ustalenia:

W dniu 11 września 2017 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z konsumentem A. S. umowę pożyczki nr (...) na łączną kwotę 25.115,58 zł, na którą złożyła się całkowita kwota pożyczki (kwota pożyczki bez kredytowanych kosztów pożyczki) w wysokości 20.000,00 zł oraz kwota 5.115,58 zł przeznaczona na zapłatę kosztów związanych z udzieleniem pożyczki, kredytowana przez (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. (§ 1 ust. 1 i 2 umowy – k. 13-16).

W umowie pożyczki nr (...) okres kredytowania ustalono na 48 miesięcy (§ 1 ust. 1 pkt 2 umowy – k. 13-16).

(...) Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. prowizja za udzielenie pożyczki została ustalona w umowie pożyczki nr (...) na kwotę 1.503,06 zł, do zapłaty której A. S. zobowiązała się przy wypłacie przez (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. pożyczki (§ 1 ust. 1 pkt 2, § 2 pkt 1 umowy – k. 13-16).

(...) Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. koszty zabezpieczeń w postaci ubezpieczenia na życie oraz ubezpieczenia na wypadek utraty źródła dochodu albo inwalidztwa w następstwie nieszczęśliwego wypadku zostały strony ustalone w umowie pożyczki nr (...) na kwotę 3.612,52 zł, do zapłaty której A. S. również zobowiązała się przy wypłacie przez (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. pożyczki (§ 1 ust. 1 pkt 2, § 2 pkt 2 umowy – k. 13-16).

W umowie pożyczki nr (...) ustalono, że pożyczka będzie oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, w dniu zawarcia umowy pożyczki wynoszącej 9,99% rocznie (§ 5 ust. 1 umowy – k. 13-16).

Zmiany oprocentowania pożyczki w trakcie obowiązywania umowy mogły nastąpić w przypadku wystąpienia okoliczności przewidzianych w § 5 ust. 3 i 4 umowy (§ 5 ust. 2 i 3 umowy – k. 13-16)

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania pożyczki wynosić miała 25,13% (§ 1 ust. 5 umowy – k. 13-16).

Całkowity koszt pożyczki wynosić miał 10.567,54 zł (§ 1 ust. 3 umowy – k. 13-16).

Całkowita kwota do zapłaty przez A. S., obejmująca całkowitą kwotę pożyczki oraz całkowity koszt pożyczki, wynosić miała 30.567,54 zł (§ 1 ust. 4 umowy – k. 13-16).

W umowie pożyczki przewidziano ponadto uprawnienie pozwanej do pobierania opłat i prowizji za poszczególne czynności związane z obsługą pożyczki, zastrzegając możliwość zmiany wysokości takich opłat i prowizji w trakcie obowiązywania umowy w przypadku wystąpienia przynajmniej jednego z wymienionych w § 3 ust. 2 umowy warunków (§ 3 ust. 1 i 2 umowy – k. 13-16).

Na taki wypadek przyznano zaś pożyczkobiorcy uprawnienie do wypowiedzenia umowy (§ 3 ust. 9 umowy – k. 13-16).

W umowie zastrzeżono ponadto uprawnienie pożyczkobiorcy do dokonania przedterminowej spłaty całości lub części pożyczki. Spłata miała być dokonywana zgodnie z pisemną dyspozycją pożyczkobiorcy (§ 7 ust. 1 umowy – k. 13-16).

W umowie wskazano także na uprawnienie pożyczkobiorcy do odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia. Oświadczenie miało być skuteczne jeśli pożyczkobiorca dostarczy je lub wyśle na adres wskazany we wzorze oświadczenia o odstąpieniu od umowy przed upływem tego terminu (§ 15 ust. 1 umowy – k. 13-16).

W dniu 24 lipca 2018 r. dokonano całkowitej wcześniejszej spłaty umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 11 września 2017 r. pomiędzy A. S. a (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (okoliczność bezsporna)

W dniu 8 grudnia 2020 r. na podstawie umowy cesji nr (...) A. S. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. umowy cesji, na podstawie której (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. nabyła wierzytelności pieniężne wynikające ze wskazanej wyżej umowy pożyczki zawartej z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. w dniu 11 września 2017 r., obejmujące w szczególności wierzytelności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat i kosztów oraz wierzytelności o zwrot kosztów w związku z wcześniejszą spłatą kredytu konsumenckiego, wraz ze wszystkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami, m.in. odsetkami za zwłokę i opóźnienie (umowa cesji, k. 26).

W dniu 24 stycznia 2021 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. dokonała zwrotu części prowizji za udzielenie pożyczki, proporcjonalnej względem umówionego okresu spłaty pożyczki oraz okresu, po którym nastąpiła spłata całości pożyczki przed umówionym terminem. (okoliczność bezsporna).

W piśmie skierowanym do (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., nadanym u operatora pocztowego w dniu 31 marca 2021 r., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., działając jako pełnomocnik A. S., złożyła w jej imieniu oświadczenie przyjmujące za podstawę art. 45 w zw. z art. 30 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim i wskazujące, że ze względu na poniższe naruszenia stwierdzone w treści umowy pożyczki nr (...) z dnia 11 września 2017 r. pożyczkobiorca korzysta z instytucji sankcji kredytu darmowego, o której mowa w art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. W piśmie zawarte zostało ponadto wezwanie do zapłaty przez Bank kwoty 2.205,51 zł tytułem zwrotu odsetek uiszczonych od kredytu oraz pozostałych kosztów kredytu.

W oświadczeniu tym wyszczególniono naruszenia następujących przepisów:

- art. 30 ust. 1 pkt 10 i 16 w zw. z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim ze względu na to, że w treści umowy nie określono procedury i warunków, na jakich koszty kredytu mogą ulec zmianie, zwłaszcza gdy następuje jego wcześniejsza spłata;

- art. 30 ust. 1 pkt 16 w zw. z art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim poprzez bezzasadne uzależnienie prawa do wcześniejszej spłaty kredytu od złożenia stosownej dyspozycji na piśmie;

- art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim poprzez błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta ustalonej w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia;

- art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim z uwagi na bezpodstawne ograniczenie przez Bank swojego obowiązku w zakresie informowania kredytobiorcy o zmianie oprocentowania od zadłużenia przeterminowanego poprzez udostępnienie aktualnej wysokości oprocentowania dla zadłużenia przeterminowanego na stronie (...) oraz w oddziałach Banku;

- art. 30 ust. 1 pkt 15 w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim poprzez niepoinformowanie kredytobiorcy przez Bank o prawie do odstąpienia od umowy kredytu w sytuacji przewidzianej w art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, a także sformułowanie prawa odstąpienia od umowy przez kredytodawcę w taki sposób, który może sugerować obowiązek wykorzystania wzoru formularza oświadczenia o odstąpieniu od umowy przekazanego przez kredytodawcę.

(oświadczenie – k. 28-29, dowód nadania – k. 34).

Podstawę powyższych ustaleń stanowiły twierdzenia stron o faktach pozostających poza sporem oraz przedstawione dowody z dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu Rejonowego oraz nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Brak było podstaw do przyjęcia naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 10 i 16 w zw. z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez niewskazanie warunków zmiany kosztów kredytu w razie wcześniejszej spłaty ze względu na brak wyjaśnienia, że w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy.

Według art. 30 ust. 1 pkt 10 tej ustawy umowa o kredyt konsumencki powinna określać informację o innych niż odsetki kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, w tym opłatach za prowadzenie jednego lub kilku rachunków, na których są zapisywane zarówno transakcje płatności, jak i wypłaty, łącznie z opłatami za korzystanie ze środków płatniczych zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie.

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 16 tej ustawy umowa o kredyt konsumencki powinna określać prawo konsumenta do spłaty kredytu przed terminem oraz procedurę spłaty kredytu przed terminem.

Z kolei na podstawie art. 49 ust. 1 tej ustawy w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą.

Artykuł 30 ust. 1 pkt 10 tej ustawy wyraźnie wskazuje na koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki. Przepis ten należy wyklądać z uwzględnieniem przepisu art. 10 ust. 2 lit k Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG, stosownie do którego w umowie o kredyt w sposób jasny i zwięzły określa się wszelkie inne opłaty powstałe w związku z umową o kredyt oraz warunki, na jakich opłaty te mogą ulegać zmianie.

Jako koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, nie kwalifikują się te koszty, o które obniżeniu ulega całkowity koszt kredytu w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy.

Z art. 49 ust. 1 wspomnianej ustawy wynika, że koszty, o które obniżeniu ulega całkowity koszt kredytu w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie stanowią koszty poniesione przez konsumenta przed tego rodzaju spłatą.

Podkreślić należy, że koszty takie nie muszą być znane kredytodawcy na etapie zawierania umowy, skoro nie wie on, czy spłata całości kredytu przed terminem określonym w umowie nastąpi, a jeśli tak, to kiedy będzie ona miała miejsce.

Nie można zatem przyjąć, aby na kredytodawcy ciążył obowiązek wskazywania kosztów, których wysokość ani podstawa ustalenia nie są znane kredytodawcy w chwili zawierania umowy.

Ponadto brak było podstaw do przyjęcia naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 10 w zw. z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez niewskazanie warunków zmiany kosztów kredytu w razie skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 45 ust. 1 tej ustawy.

Zgodnie z art. 45 ust. 1 tej ustawy w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c tej ustawy konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Skoro w razie skorzystania z takiego uprawnienia konsument zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu, nie wchodzi nawet w rachubę jakakolwiek zmiana kosztów kredytu.

Wobec tego nie można zarzucić pozwanemu niewypełnienia obowiązku wskazania warunków zmiany kosztów kredytu w razie skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 45 ust. 1 tej ustawy.

W ocenie Sądu Rejonowego nie było także podstaw do przyjęcia naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 16 w zw. z art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez uzależnienie wcześniejszej spłaty kredytu od złożenia dyspozycji na piśmie.

Stosownie do treści art. 48 ust. 2 tej ustawy kredytodawca nie może uzależnić wcześniejszej spłaty kredytu od jego poinformowania przez konsumenta, co ma dać wyraz pełnej swobody kredytobiorcy co do przedterminowego spełnienia świadczenia.

W myśl § 7 ust. 1 umowy pożyczki objętej sporem wcześniejsza spłata miała być dokonywana zgodnie z pisemną dyspozycją kredytobiorcy.

Dyspozycję należało rozumieć jako polecenie konsumenta skierowane do kredytobiorcy dotyczące wykonania wcześniejszej spłaty. Należy zatem stwierdzić, że nie stanowiła ona wymagania kredytodawcy polegającego na uzależnieniu wcześniejszej spłaty kredytu od poinformowania kredytodawcy przez konsumenta.

Ponadto brak było podstaw do przyjęcia naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty.

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 7 tej ustawy umowa o kredyt konsumencki powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia.

Stosownie do treści art. 5 pkt 12 tej ustawy rzeczywista roczna stopa oprocentowania to całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym.

W myśl art. 25 ust. 1 pkt 1 tej ustawy kredytodawca przy ustalaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania uwzględnia całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, z wyłączeniem opłat z tytułu niewykonania swoich zobowiązań wynikających z umowy o kredyt oraz opłat innych niż cena nabycia towaru lub usługi, które konsument jest zobowiązany ponieść bez względu na sposób finansowania tego nabycia.

Podobnie według art. 3 lit. i Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG rzeczywista roczna stopa oprocentowania oznacza całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym, w odpowiednich przypadkach, wraz z kosztami, o których mowa w art. 19 ust. 2.

W myśl art. 19 ust. 1 i 2 wspomnianej Dyrektywy rzeczywistą roczną stopę oprocentowania, która równa się w stosunku rocznym aktualnej wartości wszystkich zobowiązań (wypłat, spłat i opłat), przyszłych lub istniejących, uzgodnionych przez kredytodawcę i konsumenta, oblicza się zgodnie z wzorem matematycznym podanym w części I załącznika I, a do celów obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania ustala się całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta z wyłączeniem opłat należnych od konsumenta z tytułu niedotrzymania przez niego jakichkolwiek zobowiązań określonych w umowie o kredyt oraz opłat innych niż cena zakupu, które z tytułu nabycia towarów lub usług jest on zobowiązany ponieść bez względu na to, czy transakcja dokonywana jest w gotówce, czy za pomocą kredytu.

Z kolei w myśl art. 5 pkt 8 wspomnianej ustawy całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta to suma całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu.

Natomiast zgodnie art. 5 pkt 6 lit. a i b tej ustawy całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach - z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta.

Odpowiednio według art. 3 lit. h wspomnianej Dyrektywy całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta oznacza sumę całkowitej kwoty kredytu i całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta.

Zgodnie z art. 3 lit. g tej Dyrektywy całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta oznacza wszystkie koszty łącznie z odsetkami, prowizjami, podatkami oraz wszelkimi innymi opłatami, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, które to koszty znane są kredytodawcy, z wyjątkiem kosztów notarialnych; uwzględniane są tu także koszty usług dodatkowych związanych z umową o kredyt, w szczególności składki z tytułu ubezpieczenia, jeżeli, dodatkowo, zawarcie umowy dotyczącej usługi jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach.

W świetle przytoczonych przepisów trafnie pozwany uwzględnił prowizję za udzielenie pożyczki przy ustalaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty.

Brak było podstaw do przyjęcia naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez publikowanie aktualnej rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego na stronie internetowej pozwanego.

Według art. 30 ust. 1 pkt 11 tej ustawy umowa o kredyt konsumencki powinna określać roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu.

Publikowanie przez pozwanego po zawarciu umowy z konsumentem aktualnej rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, po każdorazowej jej zmianie, na stronie internetowej pozwanego, publicznie dostępnej oraz stale utrzymywanej na serwerze pozostającym w dyspozycji pozwanego, na obecnym etapie rozwoju usług sektora bankowego spełnia funkcje udostępnienia tego rodzaju informacji na trwałym nośniku, który w myśl art. 5 pkt 17 wspomnianej ustawy stanowić ma materiał lub urządzenie służące do przechowywania i odczytywania informacji przekazywanych konsumentowi w związku z umową o kredyt, przez czas odpowiedni do celów jakim informacje te służą oraz pozwalające na odtworzenie tych informacji w niezmienionej postaci.

Sąd Rejonowy nie stwierdził także naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 15 w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez błędne poinformowanie konsumenta o uprawnieniu do odstąpienia od umowy.

Według art. 30 ust. 1 pkt 15 tej ustawy umowa o kredyt konsumencki powinna określać termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5 tej ustawy, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym.

Z kolei w myśl art. 53 ust. 1 i 2 tej ustawy konsument ma prawo, bez podania przyczyny, do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy, a jeżeli umowa o kredyt konsumencki nie zawiera elementów określonych w art. 30 tej ustawy, konsument może odstąpić od umowy o kredyt konsumencki w terminie 14 dni od dnia dostarczenia wszystkich elementów wymienionych w art. 30 tej ustawy.

Wbrew twierdzeniom powoda z postanowienia § 15 ust. 1 umowy pożyczki objętej sporem nie wynikało, aby pozwany uzależnił skuteczność odstąpienia przez konsumenta od tej umowy od skorzystania z załączonego do umowy formularza oświadczenia o odstąpieniu.

W postanowieniu tym jedynie wskazano, że oświadczenie o odstąpieniu powinno zostać skierowane na adres podany we wspomnianym formularzu.

Zarzut powódki co do naruszenia przez pozwaną powyższych regulacji należało zatem uznać za niezasadny.

Wobec niestwierdzenia w sprawie niniejszej naruszeń przewidzianych w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, które mogłyby stanowić podstawę skorzystania przez pożyczkobiorcę z sankcji kredytu darmowego, oświadczenie pożyczkobiorcy w tym przedmiocie należało uznać za nieskuteczne. Ze względu na to brak było podstaw do uwzględnienia powództwa obejmującego roszczenia wywodzone z sankcji kredytu darmowego.

Wobec uwzględnienia najdalej idących zarzutów podniesionych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew, pozostałe okazały się nieistotne dla rozstrzygnięcia.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowiły art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi przegrywający sprawę powinien zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym.

Zachodziła zatem podstawa do zasądzenia na rzecz pozwanej od powódki tytułem kosztów procesu kwoty 1.367,00 zł obejmującej wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.350,00 zł ustalonej na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.

Sędzia Robert Bełczącki

(...)

Sędzia Robert Bełczącki